

เทศน์เช้า วันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ ตั้งใจฟังธรรมะ เพราะว่าปล่อยใจให้หัวใจ กิเลสมันครอบงำ มันไปตามประสากิเลส มันเร่ร้อน ถ้ามีธรรมะนะ ธรรมะอยู่ที่ไหน มีธรรมะให้นึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เทศน์ว่าการ พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รัตนตรัย พร้อม เป็นแก้วสารพัดนึก แก้วสารพัดนึกนะ นึกเอาอะไรก็ได้ นึกธรรมก็ได้ธรรม นึกบุญกุศลก็ได้บุญกุศลต่อต้านเป็นบาปเป็นกรรม เป็นบาปเป็นกรรมตรงไหน

เป็นบาปเป็นกรรม เวลาเป็นบาปเป็นกรรม มันฝังลงที่ใจใจ ผู้ที่ทรงศีล ตีเดียกันๆ การตีเดียพระอริยเจ้า การตีเดียองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ที่ไม่มีบาปมีภัยกับใคร สิ่งนั้นมันจะฝังลงที่ใจ ฝังลงที่ใจใจ การกระทำ มโนกรรม คิดสิ่งใดย้าคิดย้าทำแล้วจะเป็นจริตเป็นนิสัย ถ้าเป็นนิสัยของเขา เขาคิดอย่างไร เป็นนิสัยของเขา เขาคิดอย่างไรว่าถูกต้องดีงามไปหมด แต่ถ้ามันขัดแย้ง มันขัดแย้ง ถ้ามันมีคุณธรรมในหัวใจ คิดอย่างใดมันดีหรือชั่ว คิดอย่างใดมันถูกต้องหรือผิด คิดอย่างใด ทำสิ่งใดมันจะเป็นประโยชน์หรือไม่เป็นประโยชน์

เราเกิดในประเทศอันสมควรนะ เกิดในดินแดนพระพุทธศาสนา ถ้าเกิดในประเทศอันสมควร สมัยโบราณการติดต่อ การเดินทางมันยาวไกล ที่ไหน ชุมชนใด ที่ไหนเขาทำคุณงามความดีของเขา สังคมไหนที่มันร่มเย็นเป็นสุข สังคมนั้น ประชาชนจะมีความสุข สังคมไหนมีแต่ความขัดแย้ง สังคมไหนมีแต่การทำลายกัน สังคมนั้นไม่มีความสุขๆ

เกิดในประเทศอันสมควรๆ ใจ ทรัพย์ในดิน สินในน้ำ ดุติ ดูความอุดมสมบูรณ์ของประเทศ การกระทำกสิกรรมต่างๆ มันอุดมสมบูรณ์ไปหมด เวลาเกิดภัยแล้งขึ้นมามันมีมาเป็นครั้งเป็นคราวใจ เวลาสมัยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปจำพรรษาที่ป่าหิมพานต์ ลืมใส่บาตรๆ แล้วมันเกิดภัยแล้ง มันทุกข์ยากกันไปหมด พระเวลาบิณฑบาตมา เพราะประชาชนเขาทุกข์เขายาก เขาจะเอาอะไรมาใส่บาตรพระล่ะ เขาใส่บาตรพระ แต่พระก็ต้องมีศีลมีธรรมมี

กรอบ พระทำอาหารสุกเองไม่ได้ พระจะทำกิจกรรมอย่างนั้นไม่ได้ ไม่ได้ทั้งนั้น เพราะบวชเป็นพระแล้ว บวชเป็นพระแล้วนะ ห้ามทำตามคฤหัสถ์ สิ่งที่คฤหัสถ์เขาทำกัน พระห้ามทำ

อย่างเช่นเวลาสิ่งที่เป็นสมุนไพร ถ้าสมุนไพรนะ ที่ไหนเขากินเป็นอาหาร พระห้ามฉัน ถ้าที่ไหนเขากินเป็นอาหารนะ เว้นไว้แต่มันเป็นรากเหง้าของสมุนไพรนะ พริก ข่า ตะไคร้ ๕ อย่าง สิ่ง ๕ อย่างนี้ ถ้าที่ไหนเขากินเป็นอาหาร พระก็ฉันเป็นยาได้ แต่นอกนั้นนะ ถ้าที่ไหนเขากินเป็นอาหาร เราไปฉันว่าเป็นยาสมุนไพร

“ทำไมพระกินข้าวเหินๆ”

แต่ไม่ใช่ ฉันปรมัตถ์ สิ่งที่เป็นปรมัตถ์ ถ้าที่ไหนเขาฉันเป็นอาหาร ที่ไหนเขากินเป็นอาหาร พระห้ามฉัน เพราะไม่ให้พระทำตัวแบบฆราวาส ห้ามพระทำตัวแบบโยม เห็นไหม สมณสาธูป ต้องมีสติมีปัญญารักษาตัวเอง เจริญศรัทธาไทย

นี่พูดถึงวันพระๆ ไร วันพระ ถ้าพูดถึงผู้ที่ศึกษาแล้ว ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วเอื้อเฟื้อในวินัย ถ้ามีความเอื้อเฟื้อในวินัย เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ จิตใจมันก็เป็นธรรมไม่ว่า ถ้ามันแข็งกระด้าง “ของเล็กน้อยไม่มีความสำคัญ”...ไม่มีความสำคัญนั้นแหละภาวนาไม่เป็น

ถ้าภาวนาเป็นนะ เขาเก็บเล็กผสมน้อยของเขา หลวงตาท่านชมหลวงปู่มั่นตลอดเวลา ท่านเป็นพระอรหันต์นะ หลวงปู่มั่นท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านเก็บเล็กผสมน้อย สิ่งใดที่ผิดเล็กน้อย ท่านไม่ยอมเลย เวลาท่านป่วยไข้ขึ้นมา เวลาผู้เฒ่าก็ฉันอาหารไม่ได้อยู่แล้ว แล้วยังป่วยไข้ขึ้นมา หลวงตาท่านไปหาน้ำมะพร้าว น้ำๆ แล้วฉันในเพล ไปถวายท่าน ท่านบอก “ฉันไม่ได้”

“ทำไมฉันไม่ได้ล่ะ”

“พวกตาคำๆ มันมองอยู่”

คือพระเล็กพระน้อยเขามองอยู่ ถ้าจะเป็นครูบาอาจารย์เขามันต้องเป็นที่ลงใจของเขา เพราะธรรมวินัย มหาผล เวลามหาผลนะ สิ่งที่น่าปานะต้องให้ผลเล็กกว่ากำปั้น ที่นี้มะพร้าวนี้มหาผล แตงโมนี้มหาผล มหาผลมันใหญ่ มันกินไม่ได้ ถึงบอกว่าฉันไม่ได้

ทีนี้ท่านด้วยความรักความบูชาใจ ผู้เฒ่าท่านเป็นวัณโรค แล้วหลวงตาท่านเป็นคน
อุปัฏฐากอยู่ ท่านรู้ว่ามันอ่อนเพลียแค่นี้ เอน้ำมะพร้าว

“ฉันไม่ได้”

“ทำไมฉันไม่ได้ล่ะ”

“ไอ้พวกตาคำๆ มันมองอยู่”

ตาคำๆ ถ้าฉันแล้วพวกนั้นก็เสียความเคารพ การลงใจ เพราะเขาก็เชื่อมั่น เสียความ
เชื่อมั่น นี่ท่านสละอย่างนั้นนะ

ฉะนั้น หลวงตาท่านรักท่านบูชาของท่านนะ “ถ้าอย่างนั้นพวกนั้นก็เทวทัต” เพราะว่า
ร่างกายมันอ่อนเพลีย ผู้เฒ่า แล้วเป็นวัณโรค แล้วฉันมือเดียวท่านก็ฉันได้แต่น้อยอยู่แล้ว

ท่านเก็บเล็กผสมน้อยเพื่ออะไร เพื่อสังคม เพื่อความมั่นคง เพื่อความลงใจของไอ้พวกตาคำๆ
นั่นนะ แต่หลวงตาท่านเป็นผู้อุปัฏฐากใจใหม่ ท่านมีคุณธรรมในใจของท่านเหมือนกัน
แล้วเวลาหลวงปู่มันท่านก็เป็นผู้มีคุณธรรม เวลาที่มีคุณธรรม เวลาแก่ชราภาพขึ้นมามันเป็นอย่าง
นี้นะ

ฉะนั้น สิ่งที่หลวงตาท่านชม ชมมหาศาลเลย ชมเพราะว่าอะไร ชมเพราะว่าท่านเสียสละ
ใจ การเสียสละ เสียสละเพื่อใครล่ะ พระอรหันต์ต้องทำอะไรอีก พระอรหันต์ต้องทำอะไรอีก
ทำไมพระอรหันต์ต้องอยู่ในกรอบอย่างนั้นนะ กรอบอย่างนั้นเพื่อลูกหลานใจ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถามพระกัสสปะ “กัสสปะเอ๋ย เธอก็อายุปานเรา ๘๐
เหมือนกัน ทำไมต้องถือธุดงค์อยู่อย่างนั้น ถือธุดงค์อยู่อย่างนั้นนะ”

“ข้าพเจ้าถือธุดงค์นี้ไม่ใช่เพื่อตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือธุดงค์ไว้ให้นุชนรุ่นหลังได้ยึดเป็น
คติ ได้เป็นแบบอย่าง”

ท่านทำเพื่ออนุชนรุ่นหลัง ท่านไม่ได้ทำเพื่อตัวท่านเองเลย แล้วท่านทำขนาดนั้น ครูบา
อาจารย์ ถ้าทำขนาดนั้น ท่านเก็บเล็กผสมน้อยเพื่อเป็นประโยชน์ใจ ถ้าเอื้อเพื่อในธรรม เอื้อเพื่อ
ในวินัย แล้วถ้าครูบาอาจารย์ท่านทำไม่ได้ ทำไม่ได้มันก็เป็นจริงดิ้นสย อย่างเช่นหลวงปู่คือ หลวง

ปู่คือท่านก็มีคุณธรรมในใจของท่าน เวลาท่านหิว ท่านฉันเลย แล้วไม่ได้ฉันธรรมดาด้วย ฉันต่อหน้าหลวงปู่ฉันด้วย

“คือทำไมทำแบบนี้ล่ะ”

“อ้าว! ก็ผมหิว”

พระอรหันต์กับพระอรหันต์มันไม่มีมารยาสาไถย อ้าว! ก็มันเป็นหิว เป็นธรรมชาติ แล้วท่านไม่มีกิเลสตัดหาความทะยานอยาก แล้วท่านทำเป็นจริตของท่าน ท่านทำเป็นความคุ้นเคยของท่าน ทีนี้หลวงปู่ฉันว่า “ใครอย่าเอาแบบท่านได้อะ ใครอย่าเอาแบบนี้ไม่ได้ล่ะ”

เพราะแบบนี้ละ ท่านพูดเป็นการย้ำๆ ย้ำว่าท่านยอมรับในคุณธรรมอันนั้น แต่พวกเราเป็นพวกซีกเล็ก อยากเป็นอยากใหญ่อย่างเขาทั้งนั้น ทำอะไรก็อยากเหมือนเขา

เราเกิดในประเทศอันสมควรรนะ เราเกิดมาแล้ว เราเกิดในแผ่นดินของพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนามันจะมีความขัดแย้งมันเรื่องธรรมดา ธรรมดานะ เพราะคนเราคิดเหมือนกัน ไม่ได้หรอก ความคิดในใจเรายังเหมือนกันไม่ได้เลย แต่ความขัดแย้งนั้นนะ ถ้าจิตใจ ยึดสยามๆ มันยึดออกมาจากความรู้สึก มันยึดออกมาจากหัวใจนะ ถ้ามันยึดจากหัวใจ มันจะมีความขัดแย้งขนาดไหน มันก็ไม่รุนแรงเหมือนที่เขาทำลายกันทางลัทธิอื่นหรอก มันไม่ทำลายกันขนาดนั้น แต่ถ้ามันมีคนสุดโต่งทำอย่างนั้นมันก็เป็นกรรมของสัตว์ มันเป็นวาระของสัตว์ที่เรามาเจอสังคมแบบนี้ ถ้าสังคมแบบนี้ เขาก็หลบหลีก

เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร ครูบาอาจารย์ของเราท่านไม่จองเวรจองกรรมใครนะ ใครจะมีผลกระทบกับท่านอย่างไร ท่านก็ให้อภัยทั้งนั้นนะ เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร เพราะการให้อภัย ท่านไม่มีการถือสา ไม่มีการต่างๆ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ถึงเป็นรัตนตรัยของเราไป พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นแก้วสารพัดนึก แก้วสารพัดนึกเพราะไม่มีความโต้แย้ง ไม่มีความขัดแย้ง ไม่มีกิริยา ไม่มีการกระทำในหัวใจอันนั้น อันนั้นมันคงที่ของมันอยู่อย่างนั้น ถ้าคงที่ของมันอยู่อย่างนั้น ศาสนาจะร่มเย็นเป็นสุข ร่มเย็นเป็นสุขเป็นอย่างนี้ เป็นอย่างนี้เพราะคนที่มีคุณธรรม ฝนฟ้าต้องตกต้องตามฤดูกาล การทำกสิกรรมสิ่งใดมันจะสมบูรณ์ของมัน แต่สมบูรณ์ของมัน ทำไม่มีภัยแล้งล่ะ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาภัยแล้งขึ้นมา อัดคัดขาดแคลน จนเขาไม่ใ้
บาตร สมัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันเป็นคราวเป็นเวลาของสัตว์โลก มันกรรม
ของเขา สภากรรม กรรมร่วมหมดเลย คนมีบุญคนเดียวมันจะไปจุตลากมาอย่างไรล่ะ แล้วมัน
จุตลากมา กรรมมันก็ไม่ให้ผลตามกรรมนั้นสิ

กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน การกระทำนั้นมันทำให้เกิดผลกระทบอย่างนั้นนะ ถ้า
เกิดผลกระทบอย่างนั้น มันเป็นกรรมหนักของเขอย่างนั้นนะ แล้วมันมาทอน ผู้มีบุญกุศลที่นั้น
มันก็มาทอนของมันไป แต่มันมีการรั้งกันมา มันเป็นประโยชน์กับสังคม ประโยชน์กับโลก

นี่พูดถึงวันพระ ถ้าวันพระ วันโกน เราพร้อมของเราเพื่อจะหาอริยทรัพย์ เพื่อหาทรัพย์
สมบัติภายในของเรา ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว ทรัพย์ในดินสินในน้ำเป็นเรื่องโลกๆ ทั้งนั้นนะ แต่
เวลาของเรา คุณติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถางป่าทั้งป่า ไม่ได้ตัดต้นไม้แม้แต่ต้นเดียว ถาง
หัวใจของตน

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปบิณฑบาต พราหมณ์เขาบอกเลย “สมณะก็ทำไร
ไถนากินสิ โยมเขายังทำไรไถนาเลย ทำไมสมณะเที่ยวมาขอเขาอย่างนั้นนะ”

“เราไถทุกวันเลย เราไถของเราด้วยศีล ด้วยสมาธิ ปัญญา ไถกลางหัวใจ เราทำกสิกรรม
ของเรา เราทำทรัพย์ภายในตลอดเวลา”

โอ้โฮ! ฟังแล้วผู้ที่เขาบอกว่า “สมณะก็ทำไรทำนาสิ สมณะจะมาเที่ยวขอเขาได้อย่างไร
ล่ะ” พอฟังแล้วมันซาบซึ้ง เพราะเขาทำไรไถนาของเขาอยู่ แล้วสมณะทำอะไรอยู่ สมณะทำไม
ไม่ทำไรไถนา

สมณะไถอยู่ทุกวัน ไถด้วยสติ ไถด้วยปัญญา ไถหัวใจอันนี้ไง ไถสิ่งที่มันคับแคบใน
หัวใจ ไถที่มันกดดันหัวใจ ทำคันไถของเราด้วยสติด้วยปัญญา ผาลมันไถลงไปกลางหัวใจ พอทำ
ขึ้นมาแล้วมันได้อริยทรัพย์ไง ทรัพย์ภายใน

ทรัพย์ภายนอก ทรัพย์ภายนอกของเรา เราก็หาทรัพย์ภายนอก มันเป็นภายนอกที่ไหน
เวลาทำบุญตักบาตรไปแล้วมันเป็นทิพย์ๆ เป็นทิพย์เพราะอะไร เพราะมันมีวิญญูณาหาร มันขับ
ไปแล้ว มันขับสมไปเป็นเทวดา แสงที่มาก พระอินทร์ปกครองเขา แล้วเทวดาที่เขาทำบุญมามาก
แสงที่เขามากกว่า ทรัพย์สมบัติเขามากกว่า เวลาใช้สอยไปๆ แสงมันจะจางลงๆ จนหมดอาหาร

นั่น ก็ต้องหมดยุขัย ต้องตายไป เทวดา อินทร์ พรหมเป็นอย่างนั้น เขาไม่มีการซื้อขาย แลกเปลี่ยน เขาอยู่ด้วยบุญกุศลของเขา เพราะเขาทำบุญกุศลของเขา เขาถึงมาเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหมของเขา นี่ด้วยทรัพย์อันนั้น

นี่ก็เหมือนกัน เราทำบุญตัดบาตรเป็นทรัพย์ของเราๆ ทำบุญขนาดไหนก็ได้ขนาดนั้น เวลาไปเกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหม แสงสว่าง แสงมากแสงน้อย ทรัพย์สมบัติเฉพาะตน ทรัพย์สมบัติเฉพาะตน ไปเกิดสภาวะแบบนั้น นี่ถึงว่าภายนอกๆ ภายนอกเพราะมันเป็นผลของวิญญูะ ใจ ภายนอกเพราะเราทำของเรา ถึงว่าเป็นทิพย์ๆ มันก็เป็นทิพย์ในสวรรค์ ในพรหม แต่ถ้ามันเป็นบาปอกุศลมันก็ลงนรกอเวจีไป แต่ถ้าเป็นอริยทรัพย์ ไม่เป็นอย่างนั้น ถ้าเป็นอย่างนั้นเทวดา อินทร์ พรหมมาฟังเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำไม

เพราะว่าเวลาอริยสังข์ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค มันไม่เป็นอย่างนั้น ไม่เป็นอย่างนั้นเพราะมันมีสติมีปัญญาของมัน สติปัญญาก็เป็นภาวนามยปัญญา เป็นโลกุตตรปัญญา ปัญญาเหนือโลกเหนือโลกเหนือสงสารเหนือความรู้สึกนึกคิดเหนือหมด เพราะอะไร

เพราะความรู้สึกนึกคิดของเรามันเกิดจากใจ โลภียปัญญาๆ เกิดจากโลก เกิดจากสภาวะเกิดจากภพ เกิดจากจิต เพราะมันมีจิต มีพลังงาน มันถึงมีความคิด มีความรู้สึกออกไป แต่เวลาเรา มาฝึกหัดของเรา ทำความสงบของใจเข้ามา เวลามันเป็นมรรคเป็นผลขึ้นมา มันเป็นโลกุตตระโลกุตตระเหนือโลกเหนือสงสารเหนือโลกทัศน์เหนือสัตตชาติญาณเหนือความรู้สึกเหนือต่างๆ มันพิจารณาเข้ามา มันย้อนกลับมา นี่ทรัพย์ภายในๆ พอมันทำของมันแล้วมันไม่ใช่ทรัพย์ภายนอก

ทรัพย์ภายนอกคือโลภียปัญญา คือการกระทำของเราที่เป็นทรัพย์ภายนอก แต่ทรัพย์ภายนอกทำให้เรามีศรัทธามีความเชื่อ พอมีศรัทธามีความเชื่อ มันก็เกิดการแยกแยะ เกิดการพิจารณา ถ้าเกิดการแยกแยะการพิจารณา ถ้ามันแยกแยะจนมันสงบมาได้ ถ้ามันยกขึ้นสู่วิปัสสนาได้ เราจะเห็นของเรา ถ้าเราไม่รู้ไม่เห็นของเรา เราจะชำระล้างได้อย่างไร ของในครัว ทำอาหารเสร็จแล้วทิ้งขว้างไว้อย่างนั้น มันจะสะอาดได้อย่างไร มันสะอาดไปไม่ได้ถ้าเอ็งไม่ได้เก็บล้าง

นี่ก็เหมือนกัน หัวใจที่มันสกปรกอยู่อย่างนั้น ถ้ามันไม่มีมรรคมีผลขึ้นมา มันจะสะอาดได้อย่างไร ความสะอาดอันนั้นนี่คือมรรค แล้วความสะอาดอันนั้น คุณติ ของในครัว เราปิดครัว

ไว้ แล้วเราทำความสะอาดบ้านของเรา ทำความสะอาดแต่ภายนอก ในครัวไม่ได้ทำได้ใหม่ ในครัวไม่ทำมันก็กลิ่นเหม็นอยู่ในครัวนั่นนะ

นี่ก็เหมือนกัน ความคิดภายนอก ความคิดมันอยู่ภายนอกทั้งนั้นนะ ความคิด เขาเรียกส่งออก มันเป็นสัญชาตญาณ มันมีของมันโดยธรรมชาติของมัน แล้วเกิดมีเขาวนั้มีปัญญา นั่นคืออำนาจวาสนา คนสร้างบุญกุศลมา มีปฏิภาณไหวพริบที่ดี คนที่มีปฏิภาณไหวพริบที่ดี เวลาภาวนาไปแล้วถ้าเป็นพระอรหันต์ มันเป็นประเภท เห็นใหม่ สุขวิปัสสโก เติวิชโซ เพราะปฏิภาณอันนั้นนะ ปฏิภาณไหวพริบมันเกิดเป็นอำนาจวาสนาอันนี้ มันจะสะสมมาถ้ามันเป็นจริงขึ้นมาแล้ว แต่ถ้ามันยังไม่เป็นจริงขึ้นมา มันก็เป็นสมบัติของเราที่แหละ

แต่เวลาเป็นจริงขึ้นมา เพราะไม่มีกิเลสไป ชำระล้างกิเลสออกหมด ปฏิภาณนั้นก็เป็ ปฏิภาณนั้น เวลาจำแนกออกไปเป็นพระอรหันต์ ๔ จำพวก เอตทัคคะ ๘๐ แขนง มันเป็นไปของ มันหมดเลย นี่มันเป็นจริงๆ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตัดแปลงสิ่งใดไม่ได้ แต่องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพยากรณ์ตามความเป็นจริงนั้น ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริงนั้น เขาได้ผลของเขา องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพยากรณ์ตามนั้น

ว่าองค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถ้าเอียง องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้าข้างใคร ไม่มี มันจะเกิดเองจากภพชาตินี้ไม่ได้ มันเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมายาวไกล พันธุกรรมของจิตมันได้ตัดแต่งของมันมา จิตนี้มันได้สร้างสมบุญญาธิการมาอย่างนี้ มันได้กระทำมาอย่างนี้ จะตัดแปลงอย่างไรมันก็เป็นอย่างนั้น เว้นไว้แต่อรยัสจที่ไปชำระล้างกิเลสที่แหละ

ถ้าอรยัสจ สัจจะความจริงในปัจจุบันนี้ชำระล้างกิเลสๆ ถ้ากิเลสมันสิ้นไปแล้ว เวลาเป็นประเภทใด ขอให้มันเป็นเถอะ ขอให้มันสิ้นกิเลส ให้มันเป็นความจริงขึ้นมา เป็นประเภทใดๆ หลวงปู่มั่นท่านบอกมีประเภทเดียว อาสวัคชญาณ ชำระล้างกิเลสเท่านั้น ใ้ที่ว่าประเภทไหนๆ มันอยู่ที่อำนาจวาสนา อยู่ที่จิตนิสัย ถ้ามันเป็นอย่างนั้น มันเป็นอย่างนั้นก็ให้มันเป็นไป นี้พูดถึงทรัพย์ภายใน

ทรัพย์ในดินสินในน้ำ เขาทำกันเขายังทุกข์ยากขนาดนั้น ต้องลงทุนลงแรงขนาดนั้น มีความชำนาญการของเขา เวลาเทคโนโลยีใหม่ๆ ขึ้นมา การเพาะปลูกต่างๆ มันก็ทำให้มันเจริญงอกงามขึ้นมา นี่เป็นเรื่องโลกๆ ทั้งนั้นนะ

แต่ถ้ามันจะทรัพย์ภายในๆ ทรัพย์ภายในของเรา ทรัพย์ภายในของเรา เวียนว่ายตายเกิดในวิภวภูมิมันรู้หมดนะ แล้วมันเห็นของมันหมดนะ แล้วมันเข้าใจของมันหมดนะ ถ้าไม่รู้ไม่เห็นไม่เข้าใจ มันจะสิ้นกิเลสไปได้อย่างไร

แล้วถ้ามันสิ้นกิเลสไปแล้ว คุณติ เวลาหลวงตาท่านสิ้นของท่าน น้ำตาไหลพรากๆ มันมาอย่างไร มันมาได้อย่างไร แล้วมาถึงปัจจุบันนี้ได้ได้อย่างไร แล้วมันจบสิ้นไปอย่างไร

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ว ไม่รู้จะสอนใครได้ๆ มันลึกซึ่งขนาดนั้น มันถอดถอนหมด ไอ้ที่ไม้ๆ กั้นอยู่นั้นนะ โทกทั้งนั้นนะ เพราะไม้ๆ มันตรรกะ มันผูกกันไว้ทั้งนั้นนะ เพราะอะไร เพราะมันไม้ให้เราฟัง มันต้องการให้เราเข้าใจ เพราะไม้แล้วถูกเข้าใจได้ไง

แต่ถ้าเป็นธรรมดา ไม่เข้าใจหรอก ฟังอย่างไรก็ไม่เข้าใจ เอ็งปีนบันไดก็ไม่เข้าใจ แต่มันก็จากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง แต่ถ้ามันประพฤติปฏิบัติไปเห็นความจริง อ้อ! เข้าใจหมด ถ้าอ้อ! แล้วก็จบเลย แต่ถ้ายังไม่อ้อ! เออ! ไป ต้องขวนขวายไปๆ นี่ทรัพย์ภายใน

จะนั้น ทรัพย์ภายนอก เวลาพราหมณ์บอกเลย “สมณะ สมณะทำไมไม่ทำอะไรไถนากินเองล่ะ เทียวมาขอเขา ไม่อายหรือ”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ว่า การเลย เราทำมาตลอด ทำมาตั้งแต่อดีตชาติ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย ท่านทำมา ท่านปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์ ท่านทำของท่านมาตลอด ถ้าไม่ทำมา ไม่มี ไม่ทำมา ไม่ได้ ท่านทำของท่านทั้งนั้น แต่พราหมณ์ก็เห็นด้วยตาเนื้อใจ เห็นด้วยภพชาตินี้ใจ แต่ไม่รู้ว่าทำมาขนาดไหน การกระทำอันนั้นทำมาเป็นอำนาจวาสนานะ อำนาจวาสนามันหมุนเข้ามาภายใน หมุนเข้ามาในหัวใจของเรา

ของภายนอก ของภายนอกนะ คุณติ เขาสร้างสมขนาดไหนก็สร้างสมไว้เพื่อประโยชน์กับโลกทั้งนั้นนะว่าจะไม่เป็นประโยชน์มันก็เป็น เป็นประโยชน์กับสังคม ประโยชน์กับโลก จิตใจคนที่เห็นธรรมนะ มันเห็นประโยชน์ทั้งนั้นนะ มันสร้างสมคุณงามความดี สร้างสมคุณงามความดี จิตใจของคนที่ยึดมั่นต่ำต้อย มันก็น้อยเนื้อต่ำใจของมันไป

จิตใจของคนที่เป็นธรรม จะสูงจะส่ง จะต่ำต้อยขนาดไหน มนุษย์เป็นมนุษย์เหมือนกัน เราเกิดมาเป็นมนุษย์เท่ากัน เกิดมาเป็นมนุษย์เท่ากัน แต่ที่มาแตกต่างกัน พอที่มาแตกต่างกัน อำนาจวาสนามันก็แตกต่างกัน เวลาภาวนา ภาวนาก็แตกต่างกัน

เวลาแตกต่างกัน ครูบาอาจารย์ที่ท่านรู้ว่ามาจากไหน อยู่อย่างไร ไปที่ไหน เข้ามาถึงจุดนี้ แล้วท่านจะคอยชี้แนะ แต่ถ้าไม่เข้ามาถึงจุดนี้ ชี้แนะๆ ที่เขาไม่รู้ แผนที่มันคนละแผนที่ คนละพิภพ แผนที่ของเขาแผนที่ทางโลก แผนที่ทางธรรมมันเดินอยู่ในหัวใจ แผนที่จากภายในไม่มีทางรู้ได้ ไม่มีทาง

ฉะนั้น เวลาเทศน์ว่าการขนาดไหน จากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง ใจดวงต่ำกว่ารู้ไม่ได้ ถ้าใจดวงต่ำรู้ได้ มันสนทนากันปรึกษากัน มันไปได้รอดหมด แต่ที่มันไปไม่ได้ มันไปไม่ได้ เพราะไม่มีผู้รู้จริง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้รู้จริงชี้แล้วเป็นความจริงหมด เป็นความจริงหมด เข้าสู่หัวใจนี้หมด แล้วมันเป็นสมบัติของใจดวงนี้ นี่คือสมบัติภายใน เอวัง